

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 4 listopada 2015 r.

Pozwem złożonym w dniu 23 grudnia 2013 r. przeciwko Instytutowi (...)w K., powódka M. P.wniosła o przywrócenie do pracy z powodu nieuzasadnionego rozwiązania umowy o pracę na czas nieokreślony oraz zasądzenie od pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych. Uzasadniając swoje żądanie powódka podniosła, iż podana przyczyna wypowiedzenia oraz jej szczegółowe uzasadnienie nie są prawdziwe. Powódka zwróciła uwagę, iż przed podpisaniem umowy o pracę pozwany miał możliwość zweryfikowania kwalifikacji zawodowych i merytorycznych powódki, jej sumienności i rzetelności w wykonywaniu obowiązków pracowniczych oraz postawy, co zostało w odczuciu powódki potwierdzone poprzez przedłużenie z nią umowy (pozew k. 4 – 6).

W odpowiedzi na pozew pozwany Instytut (...) w K.wniósł o oddalenie powództwa w całości jako całkowicie bezzasadnego i nie znajdującego oparcia ani w stanie faktycznym ani prawnym oraz o zasądzenie od powódki kosztów zastępstwa procesowego w podwójnej wysokości oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł. W uzasadnieniu pozwany podniósł, iż wypowiedzenie jest zgodne z prawem i uzasadnione, a podane przyczyny są prawdziwe i rzeczywiste, ponadto powódka nie przedstawiła żadnego dowodu na poparcie swojego twierdzenia, że prawdziwym powodem był konflikt personalny (odpowiedź na pozew k. 24 – 26).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka M. P.rozpoczęła współpracę z pozwanym Instytutem (...) w oparciu o umowę o pracę na okres próbny w okresie od dnia 1 lutego 2012 r. do dnia 31 marca 2012 r., następnie w oparciu umowę na czas określony: od dnia 1 kwietnia 2012 r. do 1 października 2013 r., a od dnia 2 października 2013 r. na czas nieokreślony na stanowisku specjalisty redaktora w Redakcji (...)w pełnym wymiarze czasu pracy (umowy - akta osobowe powódki część B, zeznania powódki k. 330 -333v, 340-341).

Powódka była odpowiedzialna za dział relacji i recenzji koncertowych (korespondencja elektroniczna k. 209 – 228, zeznania powódki k. 330 -333v, 340-341).

W czerwcu 2013 r. dyrektor Instytutu (...)i wydawca (...), czasopisma patronackiego wydawanego na zlecenie Ministerstwa (...) - G. G., mianował bez porozumienia z zespołem redakcyjnym czasopisma na stanowisko redaktora naczelnego T. C.. Na powyższy fakt niezadowolony zespół redakcyjny zgłosił swoje zastrzeżenia do osoby nowego redaktora, dotyczące braku kompetencji merytorycznych i umiejętności społecznych niezbędnych na tym stanowisku, publikując oświadczenie na łamach (...). Pod treścią oświadczenia podpisało się czterech redaktorów: K. K., K. M., O. P.i powódka (oświadczenie k. 100 – 102, artykuł 103 – 104, zeznania świadka T. C.k. 244v-245v, 278v-280v, 291-292v, 356, K. M.k. 287 – 289, K. K.k. 299v – 301, zeznania powódki k. 330 -333v, 340-341).

Po objęciu stanowiska nowy redaktor naczelny zapoznał pozostałych z przygotowanym przez niego planem zmian, jakie ma wprowadzić w zakresie wydawania pisma. Większość czynności zmierzających do zmian miała charakter współpracy całości zespołu i opierała się na wzajemnej konsultacji i dyskusjach. W tym czasie dyrektorem artystycznym był M. K. i przedmiotem jego zadań było opracowanie nowej szaty graficznej pisma, a sekretarz redakcji K. M. miał kontynuować swoje zadania polegające na wydawaniu dwutygodnika do września 2013 r., po którym miały nastąpić zmiany formatu wydawnictwa na miesięcznik (zeznania świadka T. C. k. 244v-245v, 278v-280v, 291-292v, 356, zeznania powódki k. 330 -333v, 340-341).

We wrześniu 2013 r. ustalono, że przedkładane do edycji teksty artykułów mają liczyć 1300 znaków. W tej sytuacji w przypadku otrzymania przez redaktora tekstu dłuższego, koniecznym było poświęcenie zbyt dużej ilości czasu na poprawienie go i skrócenie do wymaganej formy. Powódka i pozostali dziennikarze mieli negatywne podejście do faktu przeredagowywania tekstów i ich skracania bez konsultacji z autorem oraz do praktyki dopasowywania tekstów do

układu graficznego (zeznania świadka T. C. k. 244v-245v, 278v-280v, 291-292v, 356, K. M. k. 287 – 289, K. K. k. 299v – 301, zeznania powódki k. 330 -333v, 340-341).

Efektom wspólnych ustaleń, zainicjowanych przez redaktora naczelnego była zmiana w październiku 2013 r. formuły wydawania czasopisma (...) z dwutygodnika na miesięcznik. W związku z napiętym terminem do zakończenia jego edycji, pracodawca polecił redaktorom pracę w weekend. Powódka i K. M. (sekretarz redakcji) odmówili pracy w weekendy i wykonania tego zadania. Następnie wydawane numery miesięcznika spotkały się z falą krytyki zespołu redaktorów, co było dla redaktora naczelnego zupełnie niezrozumiałe zważywszy na ilość i treść dokonanych wcześniej wspólnych ustaleń. W tym zakresie przełożony wskazywał także na niewykonywanie przez powódkę jego poleceń, dotyczących objętości pisanych przez nią tekstów (wydruki e-mail k. 249 – 253, 257, zeznania świadka T. C. k. 244v-245v, 278v-280v, 291-292v, 356, K. M. k. 287 - 289).

W redakcji (...) obowiązywał system, w którym następowały 3 dyżury redaktorów w tygodniu, podczas których byli obecni w redakcji, a w pozostałe 2 dni tygodnia mogli pracować poza redakcją, ale niejako mieli dyżur „pod telefonem”. W przekonaniu nowego redaktora naczelnego ten system niekorzystnie wpływał na redakcję i planował go zmienić stopniowo wraz z dokonywaniem innych zmian. Według nowego systemu (wprowadzonego przez dziennikarza T. C.) byli obowiązani przychodzić do redakcji we czwartek, kiedy odbywało się kolegium, w dzień swojego dyżuru (w przypadku powódki był to wtorek i piątek), natomiast w pozostałe dni pracownicy przychodzili wtedy, kiedy mieli umówione spotkanie, przy okazji wykonywania czynności na zewnątrz (zeznania świadka T. C. k. 244v-245v, 278v-280v, 291-292v, 356, K. M. k. 287 – 289, K. K. k. 299v – 301, zeznania powódki k. 330 -333v, 340-341).

Po wypowiedzeniu umowy wieloletniej redaktor, uznanej za autorytet w dziedzinie krytyki D. K., zespół redaktorów (...) wydał publiczne oświadczenie (zamieszczone na stronie internetowej wydawnictwa (...)) i zwrócił się z prośbą do Ministra (...) B. Z.z prośbą o spotkanie. W ślad za oświadczeniem redaktorów, swój list otwarty do ministra skierowało środowisko akademickie. Petycje w obronie (...) podpisało kilkaset przedstawicieli świata kultury i muzyki (petycja k. z załącznikiem k. 13 – 20, komunikat k. 112 – 114, pisma: k. 115 – 116, 117, 1144 – 145, listy podpisów k. 118 – 143, zeznania powódki k. 330 -333v, 340-341).

Współpraca redaktora naczelnego i powódki napotykała na wiele problemów spowodowanych inną wizją prowadzenia czasopisma, co znalazło swoje odzwierciedlenie w uwagach redaktora wobec powódki dotyczących m.in. tempa jej pracy, w ingerowaniu w teksty powódki i ich przeredagowywaniu, redukcji ilości recenzji oraz objawiało się niezadowoleniem powódki i daniem tego wyrazu w codziennych kontaktach (korespondencja elektroniczna k. 33 – 77, 156 – 195, 229 – 232, zeznania świadka T. C. k. 244v-245v, 278v-280v, 291-292v, zeznania powódki k. 330 -333v, 340-341, 356).

Również inni redaktorzy czasopisma zgłaszali swoje wątpliwości w kwestii proponowanego przez nowe kierownictwo sposobu prowadzenia czasopisma. Pracowników niepokoiła przede wszystkim praktyka nowego redaktora dokonywania korekty otrzymanego od dziennikarzy materiału bez ich udziału i możliwości wglądu w całość numeru przed jego wydaniem. Trudno akceptowalnym było również dla nich nowa praktyka dostosowywania tekstów do grafiki pisma, co było niezgodne z wyznawanymi przez nich zasadami i dotychczasowym doświadczeniem (list k. 153, zeznania świadka K. M.k. 287 – 289, K. K.k. 299v – 301, zeznania powódki k. 330 -333v, 340-341, 356)

Redakcja (...) podjęła współpracę z Instytutem (...) ((...)) w zakresie programu (...), której zamierzeniem było opisywanie wszystkich zamawianych w ramach programu koncertów. Współpraca była oparta na ustaleniu, że koszty wyjazdu krytyków na koncerty, zakwaterowania i zaproszenia pokrywa (...), a pozwany decyduje o publikacji tekstu danego autora. Kontakt z instytutem oraz organizacja tekstów należały do zakresu zadań powódki, prowadzącej dział koncertowy, która po otrzymaniu od działającego ze strony (...) M. C. listy prawykonań, była obowiązana wybrać krytyków muzycznych i recenzentów i wydelegować ich na te prawykonań. Przełożony powódki miał zastrzeżenia do jakości jej pracy w tym zakresie, przede wszystkim dotyczyło to braku koordynacji wyjazdów krytyków. Współpraca z powódką M. C. również pozostawiała wiele do życzenia, ze względu na podnoszony utrudniony kontakt z nią, przejawiający się niemożliwością szybkiej wymiany informacji i brakiem zrozumienia ze strony powódki zasad

współdziałania w ramach projektu. Nieporozumienia wywołały po stronie (...) chęć wstrzymania finansowania przejazdów (oświadczenie k. 148 – 149, zeznania świadka T. C. k. 244v-245v, 278v-280v, 291-292v, M. C. k. 283 – 284v, zeznania powódki k. 330 -333v, 340-341, 356).

Jednym z elementów spornych między powódką a przełożonym była jego decyzja o konieczności podpisywania przez redaktorów czasopisma pracujących na rzecz pozwanego publikacji na rzecz innych podmiotów hasłem (...), na co powódka nie wyrażała zgody i nie stosowała się do zalecenia. Dotyczyło to również udziału dziennikarzy w wydarzeniach zewnętrznych, kiedy to przedstawiając się mieli obowiązek identyfikowania się z wydawnictwem (wydruk e-mail k. 277, zeznania świadka T. C. k. 244v-245v, 278v-280v, 291-292v, K. M. k. 287 – 289, K. K. k. 299v – 301, zeznania powódki k. 330 -333v, 340-341, 356).

Miały miejsce sytuacje, kiedy powódka przeprowadzała spotkania i podejmowała działania, które stanowiły czynności dodatkowe, nie przewidziane w planie i budżecie redakcji, do czego miał zastrzeżenia jej przełożony T. C. (zeznania świadka T. C. k. 244v-245v, 278v-280v, 291-292v, 356).

Wobec niezadawalającego poziomu współpracy z powódką, przełożony powódki T. C. utracił do niej zaufanie i w związku z tym, w połowie października 2013 r. odbył rozmowę z dyrektorem pozwanego G. G. w sprawie rozwiązania umowy o pracę z powódką. Potem kilkakrotnie nawiązywał do tematu w kontekście okoliczności wydania pierwszego numeru miesięcznika (zeznania świadka T. C. k. 244v-245v, 278v-280v, 291-292v, 356, zeznający za pozwaną G. G. k. 357).

W dniu 25 listopada 2013 r. powódka poza redakcją podejmowała czynności związane ze swoimi obowiązkami, dokonując standardowych czynności przygotowawczych do napisania materiału (korespondencja elektroniczna k. 196 – 206, zeznania powódki k. 330 -333v, 340-341).

Oświadczeniem z dnia 19 grudnia 2013 r. (odebrany przez powódkę 20 grudnia 2013 r.) pozwany rozwiązał z powódką umowę o pracę z zachowaniem 3-miesięcznego okresu wypowiedzenia, który upłynął w dniu 31 marca 2014 r. jako przyczynę pracodawca podał całkowitą utratę zaufania, spowodowaną w szczególności:

1. brakiem możliwości dalszej współpracy z pracodawcą i redaktorem naczelnym pisma (...), wyrażający się niezgodnością z koncepcją i sposobem redagowania czasopisma;
2. brakiem możliwości współpracy z pracodawcą i redaktorem naczelnym spowodowany nieprzejednaną postawą pracownika wobec merytorycznych założeń co do realizowanych koncepcji czasopisma;
3. permanentnym uchylaniem się od wykonywania poleceń służbowych w zakresie wyznaczonych zadań, co powoduje opóźnienia w pracach przygotowawczych nad wydaniem kolejnych numerów czasopisma (...) lub wykonywaniem zadań niezleconych przez przełożonego bez uprzedniej konsultacji z kierownictwem pracodawcy (w szczególności realizacją projektów i działań niezleconych ani nie zaplanowanych w budżecie wydawnictwa i redakcji bez konsultacji z przełożonymi);
4. nierzetelnym i niewłaściwym wykonywaniu swoich obowiązków pracowniczych w zakresie realizacji powierzonych w ramach obowiązków służbowych zadań oraz w zakresie współpracy z podmiotami zewnętrznymi, a zwłaszcza partnerami biznesowymi, a polegający na:
  - a) opóźnieniach w zamówieniach tekstów pisma;
  - b) błędach merytorycznych w materiałach kierowanych do druku;
  - c) błędnej koordynacji działań współpracowników i działów związanych z organizacją wyjazdów krytyków na koncerty;

d) błędnym informowaniu współpracujących podmiotów zewnętrznych co do stanu realizacji wspólnych projektów, tym samym działaniu na szkodę pracodawcy i naruszaniu jego wizerunku;

5. uchylaniu się od odpowiedzialności za własne działania, przrzucaniem odpowiedzialności współpracowników, tym samym naruszaniem atmosfery dobrej współpracy oraz zasad współzycia społecznego w miejscu pracy;

6. lekceważącym stosunku do przełożonego manifestowanym wobec pozostałych współpracowników oraz lekceważeniem poleceń służbowych;

7. samowolnym, bez uzgodnienia z pracodawcą niestawieniem się do pracy w dniu 25.11.2013 r. spowodowanym wykonywaniem zleceń lub usług o charakterze prywatnym i na rzecz innych podmiotów;

8. trudnym do zaakceptowania stylu komentowania decyzji przełożonych, wyrażającym się w szczególności podważaniem ich kompetencji i przekraczaniem granic dopuszczalnej krytyki, polegającym na nakłanianiu osób nie związanych z pracodawcą do udziału w sondażu na temat pisma (...) i oddawania głosu negującego zmiany wprowadzone przez obecnego redaktora naczelnego i zaakceptowane przez wydawcę i pracodawcę;

9. brakiem zmiany postępowania związanego z wymienionymi wyżej nieprawidłowościami, pomimo przeprowadzenia z pracownikiem stosowny rozmów ostrzegawczych. Ponadto pracodawca stwierdził, iż wobec powtarzających się zachowań opisanych powyżej oraz wobec faktu, iż rozmowy z pracownikiem nie przynosiły rezultatu, pracodawca całkowicie utracił zaufanie do pracownika i nie widzi możliwości dalszej współpracy (oświadczenie k. 8- 9, zeznania świadka T. C. k. 244v – 245v, 278v – 280v, 356, M. C. k. 283 – 284v, zeznający za pozwaną G. G. k. 357).

Średnie miesięczne wynagrodzenie brutto powódki liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosiło 2.424 zł (zaświadczenie k. 32).

Rozwiązanie z powódka umowy o pracę odbiło się echem wśród jej redakcyjnych kolegów i skutkowało m.in. wypowiedzeniem umowy o pracę pozwanemu przez K. K. w geście solidarności z powódką. Dotychczasowi współpracownicy czasopisma (...) również wyrazili swoje zdanie, zaniepokojeni formą dokonywania zmian przez redaktora naczelnego (artykuł k. 146 – 147, list k. 150 – 151).

Powyższy stan faktyczny został ustalony przez Sąd na podstawie: akt osobowych powoda, dokumentów znajdujących się w aktach niniejszej sprawy, zeznań świadków: T. C. (k. 244v – 245v, 278v – 280v, 356), M. C. (k. 283 – 284v), K. M. (k. 287 – 289), K. K. (k. 299v – 301), zeznań powódki (k. 330 -333v, 340-341), zeznającego za pozwanego G. G. (k. 357).

Sąd dał wiarę przesłuchanym w sprawie świadkom i zeznającemu za pozwanego G. G. w pełnym zakresie, gdyż zeznawali bez zbędnych emocji, zgodnie z posiadaną przez siebie wiedzą dotyczącą specyfiki pracy zespołu redakcyjnego czasopisma, w tym powódki, co korespondowało ze zgromadzonym materiałem dowodowym.

Odnosząc się do zeznań powódki to zdaniem Sądu należało im również przyznać walor wiarygodności, gdyż nie pozostawały w sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym zarówno w kwestii chronologii wydarzeń jak i opisu poszczególnych etapów stanu faktycznego, jednakże należy zaznaczyć, że Sąd podszedł z dużą dozą ostrożności do fragmentów zeznań powódki, które dotyczyły jej subiektywnych ocen mających miejsce okoliczności, gdyż z oczywistych względów były konsekwencją prezentowanego przez powódkę stanowiska w sprawie.

Sąd oddalił wniosek pełnomocnika pozwanego zgłoszony w piśmie z dnia 9 kwietnia 2015 r. (data wpływu) na okoliczności w pkt 1-6, a także na okoliczność przebiegu spotkania, podczas którego wręczono powódce wypowiedzenie z uwagi na prekluzję dowodową oraz fakt, że mogłoby to prowadzić do nieuzasadnionego przedłużenia postępowania. W ocenie Sądu nie zaistniały okoliczności, z powodu których, w/w dowodów strona pozwana nie mogła zgłosić wcześniej.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu powództwo M. P. nie zasługiwało na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie powódka żądała przywrócenia jej do pracy u pozwanego, kwestionując zgodność z prawem dokonanego wypowiedzenia umowy o pracę, wskazując, że wskazane przez pracodawcę przyczyny wypowiedzenia nie są prawdziwe, natomiast strona pozwana stała na stanowisku, iż przyczyny rozwiązania stosunku pracy są prawdziwe i uzasadniają wypowiedzenie umowy o pracę.

Podstawę roszczenia powoda stanowi art. 45 § 1 kp w związku z art. 47¹ kp, zgodnie z którym w razie ustalenia, że wypowiedzenie umowy o pracę zawartej na czas nie określony jest nieuzasadnione lub narusza przepisy o wypowiedzaniu umów o pracę, sąd pracy - stosownie do żądania pracownika - orzeka o bezskuteczności wypowiedzenia, a jeżeli umowa uległa już rozwiązaniu - o przywróceniu pracownika do pracy na poprzednich warunkach albo o odszkodowaniu. Odszkodowanie przysługuje w wysokości wynagrodzenia za okres od 2 tygodni do 3 miesięcy, nie niższej jednak od wynagrodzenia za okres wypowiedzenia.

Przyczyna wypowiedzenia powinna być sformułowana na piśmie, w sposób konkretny, powinna być rzeczywista i stanowić dostateczne uzasadnienie decyzji pracodawcy (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 1998r., sygn. I PKN 105/98, OSNAP 1999/10/335; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 października 1997r., sygn. I PKN 315/97, OSNAP 1998/14/427; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 1997 r., sygn. I PKN 419/97, OSNAP 1998/20/598).

Konstrukcja taka ma na celu ochronę pracownika przed arbitralnym zachowaniem się pracodawcy oraz umożliwienie pracownikowi oceny słuszności wypowiedzenia i w tym kontekście rozważenie celowości kwestionowania wypowiedzenia w postępowaniu sądowym. W razie bowiem wniesienia przez pracownika odwołania od wypowiedzenia przez pracodawcę umowy o pracę, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przedmiotem badania Sądu, jak już wyżej wskazano, jest zasadność i prawdziwość tej właśnie przyczyny wypowiedzenia (ujętej w oświadczeniu o wypowiedzeniu), bowiem pozwany nie może opierać zasadności rozwiązania umowy o pracę o inną przyczynę niż wskazana w wypowiedzeniu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 1999 r., sygn. I PKN 571/98, OSNP 2000/7/266).

Zgodnie z przyjętym w doktrynie poglądem, użycie w art. 45 § 1 kp zwrotu „wypowiedzenie nieuzasadnione” statuuje powszechną ochronę przed wypowiedzeniem umowy o pracę na czas nieokreślony. Regulacja prawna w omawianej materii opiera się na założeniu, że decyzję w sprawie rozwiązania z pracownikiem umowy o pracę z zachowaniem przepisów podejmuje pracodawca. Pracownicy chronieni są jednak przed samowolnym wypowiedzaniem umów o pracę, albowiem oświadczenie woli pracodawcy w tym zakresie może być dokonane tylko z uzasadnionych powodów. Kodeks pracy zerwał bowiem z tradycyjną koncepcją wypowiedzenia jako czynności niezależnej od przyczyn, które skłoniły pracodawcę do rozwiązania umowy. Wymóg istnienia uzasadnionych powodów stanowi przesłankę materialnoprawną dopuszczalności wypowiedzenia, ograniczającą pod względem prawnym (a nie tylko faktycznym) swobodę rozwiązywania umów o pracę z inicjatywy pracodawcy (tak L. Florek [w:] Kodeks pracy. Komentarz pod red. nauk. prof. dr hab. T. Zielińskiego, Dom Wydawniczy ABC, 2001, s. 314).

Orzecznictwo sądowe poświęciło wiele uwagi problematyce oceny zasadności wypowiedzenia. Przykładem jest wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 października 1996 r., I PRN 69/96 (OSNAPiUS 1997, nr 10, póź. 163), uznający, iż zasadność wypowiedzenia przez pracodawcę umowy o pracę na czas nieokreślony powinna być oceniana w płaszczyźnie stwierdzenia, że jest to zwykły sposób rozwiązywania umowy o pracę. Jeżeli wypowiedzenie pracownikowi umowy o pracę jest podyktowane rzeczywistym, realizowanym w dobrej wierze i znajdującym usprawiedliwienie w konkretnych okolicznościach faktycznych, dążeniem pracodawcy do usprawnienia pracy, to wypowiedzenie takie jest uzasadnione (podobnie wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 sierpnia 1985 r., I PRN 61/85, OSNCP 1986, z. 5, póź. 76; NP 1988, nr 10-12, s. 241, z glosą A. Wypych-Żywickiej). W konsekwencji przyczynę wypowiedzenia mogą stanowić zarówno okoliczności zależne od pracownika, jak i okoliczności od niego niezależne, jeżeli przemawia za tym uzasadniony interes pracodawcy. W każdym jednak przypadku przyczyna wypowiedzenia

powinna być prawdziwa i konkretna. (Komentarz do kodeksu pracy (Dz.U.98.21.94), [w:] U. Jackowiak (red.), M. Piankowski, J. Stelina, W. Uziak, A. Wypych-Żywicka, M. Zieleniecki, Kodeks pracy z komentarzem, Fundacja Gospodarcza, 2004, wyd. IV.).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt stanu faktycznego niniejszej sprawy należy stwierdzić, że przyczyny wypowiedzenia powodce umowy o pracę, wskazane w oświadczeniu z dnia 19 grudnia 2015 roku są konkretne, prawdziwe i uzasadniają decyzję pracodawcy. W niniejszej sprawie przyczynę wypowiedzenia stanowiła przede wszystkim utrata zaufania do powódki spowodowana licznymi, wskazanymi przez pracodawcę okolicznościami, które w ocenie Sądu zostały w większości udowodnione przez stronę pozwaną.

Z okoliczności sprawy wynika, że faktycznie powódka i pozostali zespół redakcyjny miał wiele konkretnych zastrzeżeń do prezentowanej przez nowego redaktora naczelnego wizji wydawania czasopisma, czego wyraz dali m.in. opublikowaniem oświadczenia na łamach (...), którego treścią była krytyka nowej sytuacji i osoby przełożonego. Z dokonanych przez Sąd ustaleń wynika, że wspomniany brak akceptacji przez zespół poczynań T. C., skutkowało znacznym ograniczeniem jego możliwości w zakresie sprawnego kierowania redakcją, utrudniało wykonywanie przez niego obowiązków. Inną kwestią jest niezadowolenie z wyboru przełożonego, a inną sposób manifestowania tego niezadowolenia, który bezsprzecznie przyczynił się do zaognienia wzajemnych stosunków i pogorszeniem relacji w redakcji i w odbiorze Sądu przejawiał się nadmierną interakcją dziennikarzy na słowa krytyki przedkładanego redaktorowi naczelnemu materiału.

Opierając się na zgromadzonym materiale dowodowym, w ocenie Sądu trudno było przyznać rację pozwanemu w kwestii zarzucaniu powodce nieobecności w pracy, gdyż ze stanu faktycznego wynikało jasno, że specyfiką pracy dziennikarza jest wykonywanie czynności również poza siedzibą redakcji, zatem w rozpoznawanym przypadku nie udowodniono powodce, że miała ona pozostawać w pracy w określone dni. Inną sprawą był fakt zmiany formuły wydawania czasopisma z dwutygodnika na miesięcznik, co skutkowało koniecznością wzmożonej dyspozycyjności zespołu redakcyjnego, z włączeniem dni wolnych od pracy i z okoliczności sprawy wynika niedostosowanie się powódki do wydanego przez przełożonego polecenia służbowego, co miało prawo spowodować niezadowolenie przełożonego, w szczególności dla pozwanego okresie (tuż przed ukazaniem się pierwszego numeru miesięcznika).

W świetle powyższego należy zatem stwierdzić, że pozwany zasadnie wypowiedział umowę powodowi. Nadto w rozpoznawanej sprawie należy mieć na uwadze stanowisko judykatury uznające, że zasadność wypowiedzenia przez pracodawcę umowy o pracę na czas nie określony (art. 45) powinna być oceniana w płaszczyźnie stwierdzenia, że jest to zwykły sposób rozwiązywania umowy o pracę (tak: wyrok SN z 2 października 1996 r., I PRN 69/96, OSNAPiUS 1997, nr 10, poz. 163),

W tych okolicznościach, mając na uwadze wskazane wyżej przepisy i argumentację, Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania nastąpiło w oparciu o treść art. 98 § 1 k.p.c., na zasadzie odpowiedzialności za wynik sporu, przy czym w zakresie kosztów zastępstwa procesowego strony pozwanej w wysokości 60 zł, biorąc pod uwagę wysokość wynikającą z § 11 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002r. nr 163, poz.1349 z zm.).

SSR Rafał Młyński

Z : (...)